

Köszöntő*

A Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Főiskolai Kar 2003. szeptember 6-i díszoklevél átadási ünnepségén dr. Kövesdi Pál, a főiskola Fizika Tanszékének egykori tanszékvezető tanára (a főiskolán 1949-től 1983-ig működött) az ünnepeltek nevében méltatta az ünnepség jelentőségét.

Tisztelt Főigazgató Úr, tisztelt Tanár Urak, tisztelt Ünnepeltek!

Engedjék meg, hogy a kitüntetésben részesültek nevében, korelnökként, megköszönjem az Alma Mater részéről nekünk átadott díszokleveleket, melyekkel több évtizeden keresztül végzett becsületes és példamutató pedagógusi munkánkat ismerik el és jutalmazzák. Külön értéke ennek az elismerésnek, hogy a jól végzett munka utáni megérdemelt pihenés időszakában kaptuk. Jólesik tudni, hogy az egykori kedves tanintézetünk jelenlegi vezetése nem feledkezett meg azokról, akik ma már koruk miatt a napi oktató-nevelő munkában nem vesznek ugyan részt, de akiknek munkaeredménye a ma tanító pedagógusok tevékenységében bont virágot. Napjaink rohanó forgatagában, amikor szinte csak a jelen pillanat eredményeire figyelünk, csak ez köti le érdeklődésünket, az elődök munkájára emlékezni, azt megbecsülni és értékelni, különös tiszteletet érdemlő esemény. Ezért is őszinte köszönet a megbecsülés ezen jeléért.

Köszönet még a főiskola nyugdíjfelelősének és mindazoknak, akik e szép és fel-emelő ünnepség megrendezésén fáradoztak. A díszoklevelek – amelyekkel megtisztelték bennünket – szememben a BECSÜLET és a HÜSÉG diplomái. Ezek a diplomák tanúsítják, hogy becsülettel és hűséggel helytálltunk azon a pályán, amelyre életünket feltettük. Ehhez a helytálláshoz szükséges erőt, kitartást – belső indíttatásunk mellett – a bennünket a pályánkra felkészítő tanító- és tanárképző intézetek szellemisége alapozta meg. Ezt a szellemiséget az ott dolgozó pedagógusok közvetítették számunkra. Ezeknek a tanítóknak a munkája és példamutatása szökkentette szárba a hivatástudat és hivatásszeretet bennünk meglévő csíráit. Ők alakítottak, formáltak, gyúrtak bennünket olyanokká, akik tudatában voltak és vannak, hogy a rájuk bízott ifjúságért Isten és ember előtt felelősek. E felelősség tudatában fejlesztettük tanítványaink képességeit, emeltük és bővítettük tudásukat, nagy tapintattal, egyéniségük tiszteletben tartásával segítettük Őket az egyetemes erkölcsi elvek szerinti életre: adtunk nekik jó szót, mosolyt, önbizalmat, együttérzést és megértést, de ha rászolgáltak, akkor atyai szigorban is részesültek. Az önzetlen adás és segítség adja a szeretet lényegét. Szerénytelenség nélkül mondhatjuk tehát, hogy nap-nap után adtuk, sugároztuk tanítványaink felé az őszinte szeretetet. Különösen azok felé fordultunk nagy

* Amikor ez a köszöntő elhangzott, nem is sejtettük, hogy dr. Kövesdi Pál elköszönő intelmeit hallgatjuk. A pályának a hivatásnak a szeretetét, az intézményhez való kötődést sugallják szép sorai. Hirtelen halála mélyen megrendített mindenkit. Tisztelettel búcsúzunk tőle az általa írt szép gondolatokkal, szellemi hagyatékával: A szerkesztők.

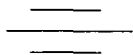
figyelemmel, akiket már gyermekként megtapasott az élet. Erre a pozitív diszkriminációra is az Alma Mater nevelt bennünket. Egész pedagógiai munkánk során, életünk végéig emlékezünk a jelenleg méltatlanul mellőzött tanító-példakép, Gárdonyi Géza kezdő tanítókhöz írt versének utolsó soraira, mely verset a preparandia első évében minden ifjú tanítójelölttel megtanultattak:

*„És ha látsz közöttük rútat, rongyosat, gyermeki szívvel búbánatosat,
ismerd meg benn' a korán szenvedőt, és öleld magadhoz és csókold meg Őt”*

Az Alma Mater, a „Tápláló Anya”, arra is megtanított bennünket, hogy kitartsunk hivatásunk mellett akkor is, mikor az a társadalom, melynek emelkedéséért dolgoztunk, nemcsak napszámosnak nevezett el bennünket, hanem napszámosként is kezel. Kölcsény gondolata munkált ekkor bennünk: *„a sokaságért híven munkálkodj, de ítéletével ne törődjél”*, és körülményeinktől függetlenül híven, becsülettel és töretlenül dolgoztunk, – egy másik költőnk szavait szabadon idézve –: vadócokba rózsát oltogatva reméltük, hogy szebb lesz ezáltal a Föld.

Mindezekért a kapott értékekért – éppen a becsület és a hűség szellemében – tisztelettel és hálával mondunk köszönetet volt tanítóinknak és tanárainknak, akik bennünket erre az áldozatos, de szép hivatásra felkészítettek, akik megadták számunkra a hivatásunkhoz szükséges erkölcsi és szellemi javakat, valamint kitartásra, becsületre és hűségre neveltek. És ma, amikor mi részesültünk pedagógusi munkánk alapján elismerésben és ünneplésben, őket is eredményeink részeseiként ismerjük el.

Végezetül szóljon hálás szavunk ahhoz, *„kit a bölcs lángeszme fel nem ér, csak titkon érző lelke óhajtvá sejt”*. Köszönjük meg Neki, hogy belénk oltotta a pedagógusi pálya iránti vonzalmat, erőt és egészséget adott, hogy e pályára felkészüljünk, a pályán helytálljunk, és hogy megérjük ezt a napot. Kérem a Mennyei Atyát, hogy tartson meg valamennyiünket békében, segítsen abban, hogy az öregkor megpróbáltatásait olyan türelemmel, becsülettel és hűségesen viseljük, mint amilyennel pályánk megpróbáltatásait elvisseltük. Isten óvjon mindnyájunkat, és kísérje segítőn egyre lassuló lépteinket...

DR. DOMONKOS JÁNOS
ny. iskolaigazgató, irodalomtörténész
Budapest

Templomaink mint örökségünk, múltunk szerves részei

– A KRISZTINAVÁROSI HAVAS BOLDOGASSZONY PLÉBÁNIATEMPLOM –

Budapest – ahol az ország egyötöde él – Magyarország központja és idegenforgalmi célpontja. A kétmillió lélekszámú főváros építészeti öröksége közel 2000 éves, hisz Óbuda és Pest múltja még a római korba nyúlik vissza. Budapesti látképeken a háztetők tengeréből kiemelkedő *templomok és kupolák* sajátos részei a főváros arculatának. A templomok *élő tanúi történetének és kultúrájának*. Köveikben évszázadok emlékeit őrzik.